

Helen

INDONESIA

Елеонора - вродлива жінка, сорока шести років, життя якої протікає в розміреному і практичному ритмі. Ніби то, все складається, як найкраще: успішна робота і «правильний наречений», але їй завжди чогось не вистачає. Можливо – це криза середнього віку? А можливо відсутність кохання в її житті?

Всі ці питання хвилюють її до тих пір, поки в її життя не вривається Френк. Вродливий, сексуальний, звабливий та палкий італієць, викликає в неї почуття, які лякають її. Чим закінчиться ця історія кохання, молодого «Казанови» і жінки, яка ніколи не дозволяла собі закохуватися?

Helen Френк

Sentire il tuo respire
Sulle mie labra e un regalo
del cello
Sciogliermi nei tuoi occhi
blu
E un incanto meraviglioso
Incontrarti e un miracolo
Grazie di esistere.

Відчувати твій подих на
моїх губах -
Подарунок небес.
Розчинятись в твоїх синіх
очах.
Дивовижні чари.
Зустріч з тобою -
Неймовірне диво.
Ти подарував мені рай.
Дякую, що ти був.

Отлюбила, отстрадала и в
просторах пустоты

Не ждала и не гадала, что
придешь однажды ты.

Есть у сердца сны и
память, волны стужи и тепла,

Но руками, но губами
помню одного тебя.

Ты мне нужен, как свет
росы грозе,

Ты мне нужен – ты не
такой, как все.

Свет потушен – вздыхает
тишина,

Ты мне нужен и я тебе
нужна.

Ирина Аллегрова

Я присвячую свій твір всім жінкам після сорока. Хочу, щоб в житті кожної з нас було стільки щастя, скільки може витримати людське серце. Бо ми того варті. Були варті, коли нам було 20, і пізніше, коли нам було 30 років. Варті зараз, після сорока, і будемо варті завжди. Ми, жінки, є всесвітом. Немає на землі нічого більш тендітного, чарівнішого і ніжнішого, ніж ми.

Своїм твором хочу принести красу в серця жінок, описавши історію кохання двох людей. Натхнення для написання цієї історії мені прийшло від зустрічі з цим чоловіком. Він насправді такий, яким я його описала. Здавалося б, таких не існує. Але він справжній і повен кохання. І я мала щастя зустріти Його. Я більш ніж впевнена, що і безліч інших жінок в своєму житті мали щастя зустріти Того Єдиного, якого носять завжди в своєму серці. А ті, що досі не зустріли, не втрачайте надії, прийде і до вас та чарівна мить, коли погляд наткнеться на блиск Його очей і все в житті зміниться. Усе піде в більш яскравому та інтригуючому ритмі.

Бажаю вам романтичного настрою і відчуття закоханості!

Helen

Зустріч

У якийсь момент свого життя кожен з нас усвідомлює, що чогось не вистачає. Можливо, цей момент настає в сорок років, а можливо, і в сорок п'ять? Але мені сьогодні вже сорок шість. Відчуття несправедливості – ось, що я відчуваю. Сьогодні вже сорок шість, а я навіть не встигла побути щасливою. Життя пройшло, ніби фільм, тільки дивитися немає на що. Немає відчуття щастя. Та його, мабуть, і ніколи не було. Ти можеш мати в житті все: престижну роботу, гарний дім, успіх у чоловіків, але все це не зробить тебе щасливою. Бо коли в душі немає кохання, тобі завжди не вистачатиме чогось.

І мені не вистачає тільки того єдиного, чим мене обділила доля – кохання. Ніколи моє серце, моя душа не були переповнені кимось. Я завжди дозволяла себе любити і ніколи не дозволяла собі любити когось. А можливо, і не було того єдиного, кого хотіла б полюбити. Ці всі думки приходять мені в голову зранку, в день мого народження. Це зовсім не означає, що я чимось не задоволена. Ні. Тільки от ніяк не звикну до того, що приходить старість. І правда дуже проста – не хочу старіти. Не хочу усвідомлювати реальність, що вже ніколи і нічого не буде так, як було двадцять років тому. Та я і не хочу повертатися назад.

Аналізуючи своє життя сьогодні, можу сказати, що прожиті роки не пройшли безуспішно. Я закінчила університет, зробила успішну кар'єру як перекладач (працюю в іноземній компанії з питань інвестицій). Маю заробітну плату, яка дозволяє мені бути економічно незалежною. Ні, життя не пройшло повз мене, навіть навпаки. Можу вважати себе пестункою долі, якби тільки в сімейному житті все не було так сумно. Але й тут головну роль зіграло моє «Я», моє небажання прожити ті роки, які мені дались, з чоловіком, який ніколи не був близьким для мене. Тому і розлучення було неминучим.

У голові пролітає безліч думок, але на сьогодні досить. Сьогодні – мій день і святкувати буду, як мені того хочеться. Тому беру до рук телефон, набираю номер мого водія і прошу відвезти мене до торговельного центру. Піду лікувати душу. Шопінг.

За вікном квартири сонце, яке нагадує, що літо вже пройшло. Але тепло від осіннього сонця таке ж приємне. Тому вбрання підбираю відповідно до погоди і до нагоди. Одягаюсь повільно, підбираючи і міняючи, щоб все було бездоганно. У житті жінки важливі дві речі: як вона одягнена і наскільки вона себе любить. «Любити себе» – це найголовніше з того, що ми маємо робити кожного дня, кожної години. Завжди. Я люблю себе. Люблю

своє обличчя, люблю свої очі, свої губи, люблю волосся. Я люблю себе всю з голови до ніг. Мені подобається доглядати своє тіло, подобається одягати його в гарні речі. Мені подобається бути гарною. Тому, стоячи навпроти дзеркала, роблю макіяж: легкий, денний. Після сорока макіяж повинен бути природнім. Потрібно бути уважною у підборі кольорів, відтінків. Ніколи не перебільшувати, все в міру. У моєму житті все в міру, все на своїх місцях. Усе завжди проаналізоване, продумане і вже потім – зроблене. Так, макіяж зроблено. Із дзеркала на мене дивиться молода, вродлива жінка, років сорока. Я задоволена собою. Як говорить моя донька: «Мамо, яка ти гарна!»

Спогади про доньку приносять мені трохи смутку. Моя донька. Моя Ірен. Моє друге «Я». Навіть не друге – моє перше «Я». Усе моє життя пов'язане з нею. Думки, бажання жити, бажання бути гарною, бажання удосконалювати себе, все це – заслуга моєї доньки. Вона - мій стимул в житті, моє натхнення, вона – зміст мого життя. Вона – єдине світле, гарне почуття. Наразі вона закордоном, на стажуванні. Ми спілкуємося по телефону по шість, сім разів на день, але цього замало, щоб заповнити порожнечу в душі від її відсутності.

Дзвінок в двері відволікає мене від думок. Йду

відкривати двері, за дверима кур'єр з великим букетом троянд. Приймаю квіти, дякую хлопцеві і в цей момент дзвонить телефон:

– Привіт, Лер, кохана.

– Привіт, Едуарде, приємно тебе чути.

– Люба, вітаю тебе з днем народження. Тобі принесли вже квіти?

– Так, щойно. Дякую.

– Тобі подобаються?

– Ти знаєш, як зробити жінку щасливою!

– Не жінку, тебе, тебе хочу зробити щасливою, ти мені це дозволиш?

– Що ти маєш на увазі?

– Чи можу я запросити тебе на вечерю?

– Я подумаю.

– Як завжди. Тобі казали, що твої капризи неможливо зрозуміти.

– Знаю, але мої капризи – це я.

– Я зрозумів. Не маєш бажання сьогодні святкувати, бо хочеш плакати за своїми роками, що проходять. Чи не так? Ти маєш зрозуміти тільки одне: ти – як дороге вино: чим більше років проходить, тим ціннішим воно стає, так і ти з роками стаєш все кращою.

– Дякую, приємно чути компліменти з самого ранку, – сміюся я.

– Компліменти? Ні! Кохана, це правда. Ти в мене найкраща на землі.

– Вибач, мені потрібно бігти, пацієнти чекають. А щодо вечері, ти подумай. Добре?

– Добре, я подумаю.

Кладу телефон з думкою про Едуарда. Ми знайомі вже п'ять років. Ми познайомилися в той момент мого життя, коли мені, як ніколи, була потрібна допомога. У момент мого розлучення з чоловіком. Розлучення. Це окрема тема в житті кожної жінки. Ні, я не маю на увазі, що ми всі після сорока хочемо розлучитися. Ні. Правда в тому, що рідко хто з нас має щастя бути щасливим у шлюбі. І тут повинні вирішувати, що важливіше: що про тебе і твою сім'ю подумують знайомі, друзі, сусіди чи, можливо, для тебе важливішим є особисте щастя, особисте задоволення? Задоволення від спокійного життя, в якому немає місця безглуздим сваркам, непорозумінням, небажанню щось змінити. Це все про мого чоловіка. Не було можливості зберегти той шлюб, хоча до останнього робила все можливе для того, щоб сім'я була єдиною: донька мала батька, а я – чоловіка. Тільки от чоловік мій нічого того, що хотіла я – не хотів. Йому завжди було добре тільки на дивані біля телевізора. Тому я його там і залишила. Я не критикую його. Це його життя і йому його прожити, тільки вже без мене.

Дивлюся на годинник. І навіть годинник сьогодні мені нагадує про вік, про час, що спливає.

Тому йду до гардеробної кімнати, вибираю сумку і сходжу на низ. Влад, мій водій, хлопець надзвичайно пунктуальний і відповідальний, вже стоїть біля авто.

– Доброго дня, Влад, спочатку заїдемо в перукарню.

– Доброго дня, Елеоноро Володимирівно, на проспект Пушкіна?

– Так, так, як завжди, – киваю я головою.

Я люблю автомобіль. Він дає тобі відчуття свободи, швидкості, безмежності. Я насолоджуюся поїздкою в машині. Ми з Владом ніколи не розмовляємо. У мене немає претензій до нього, а він не має запитань до мене. Усе працює за чітко розробленим графіком і досі задовольняє нас обох.

– Приїхали, – Влад виходить з машини, відкриває мені двері і, як завжди, опускає очі.

Він досить гарний, молодий, приємний хлопець.

– Я затримаюсь в перукарні десь на години дві, тому ти вільний на цей час. Побачимося пізніше.

У перукарні свій запах. Приємний, чаруючий. Я люблю перукарню, особливо цю. Тут усі знають все один про одного. Ми часто зустрічаємося тут з подругами. В іншому місці не вистачає часу, але перукарня – це святе. Сьогодні також приємна зустріч. Я ще здалеку бачу свою знайому, яку не

бачила вже майже два роки.

– Привіт, Наталю, як приємно тебе бачити. Як справи? Куди ти зникла? Вибач, стільки запитань, але, справді, де ти зникла?

– У депресії, – відповідає Наталя зі смутком в очах.

Я почуваю себе незручно. Виникає бажання провалитися крізь землю. От потрібно мені було запитувати?

– Два роки вже лікуюсь у психолога, не знаю навіть з чого все почалося. Напевно, з того, що не хотілося ні з ким спілкуватися, не хотіла виходити з квартири. Не виходила на вулицю. Усі друзі відвернулися від мене, бо від них відвернулась я.

Я слухаю Наталку і мені стає сумно від усвідомлення того, що життя інколи дуже несправедливе щодо нас. Чому ця жінка, що не так давно була сповнена енергії, сьогодні виглядає заляканою і зруйнованою?

– Лікар сказав виходити в люди, прогулюватись по магазинах, -продовжує Наталя, – навіть коли немає бажання. Тому сьогодні і вирішила прийти в перукарню.

– От і правильно вирішила. Зміни в житті починаються із зачіски. От побачиш все зміниться, все піде по-іншому, всьому є кінець, і поганому також.

Я обіймаю Наталку:

– Бережи себе.

Дівчина проводить мене до мийки, щоб вимити волосся. Але в моїй голові крутиться запитання. Чому? Чому так сталося з Наталкою? А втім не тільки з Наталкою. Життя сьогодні – суцільний стрес. Наш вік – вік депресії. Особливо для нас, жінок, бо ми занадто емоційні і вразливі. Нам не вистачає уваги, розуміння, любові. Не вистачає тієї правильної людини поряд, яка дасть тобі відчуття щастя, задоволення, свободи. Немає тієї людини. І от «депресія», ліки. А потім? Ні, я не погоджуюсь з такою долею. Це не моє, я буду боротися за себе, за свій розум. Я не дозволю ніяким обставинам, ніяким подіям, ніяким людям – зламати мене. Забагато філософії? Але так завжди, коли я в перукарні. Я відпочиваю душею і тілом. Добре, приємно, затишно. Володимир, мій перукар, закінчує свою роботу.

– Вам подобається?

– Подобається, як завжди. Ти завжди на висоті. Дякую.

Я справді вдячна йому. Із дзеркала на мене дивиться вродлива, вишукана жінка з красивою зачіскою. Упевнена в собі і в своїх чарах над чоловіками, особливо, коли бачу погляд Володимира. Я знаю, що він хотів би перейти межі дозволеного, але немає права. Тому він знає своє місце і ніколи не помиляється. Дякую за роботу,

розраховуюсь і виходжу на вулицю. Після перукарні кожна жінка відчуває себе богинею. Найкрасивішою, найпривабливішою, най-най... І так воно і є.

– Владе, а зараз відвези мене до торговельного центру. Хочу придбати собі подарунок на день народження. Я проведу декілька годин там, ти вільний на цей час.

– З днем народження вас, Елеоноро Володимирівно!

– Дякую, – посміхаюся я.

Авто зупиняється, я виходжу з машини, не давши водієві можливості відкрити двері першому.

– Побачимось пізніше.

– Буду чекати вашого дзвінка. Бажаю вам гарно провести час.

Торговельний центр – це накопичення енергії. Енергії людей, енергії грошей, енергії життя. Мені поспішати нікуди, тому йду повільно, розглядаючи вітрини. Вирішую, що хочу купити свої улюблені парфуми. Беру курс на парфумерію, що не так вже просто зробити, враховуючи ту кількість людей, які розгулюють по торговельному центрі.

Нарешті вибираю собі парфуми. Беру в руки пакунок. Хм, майже задоволена. Купила сьогодні – добре, купила б завтра – також добре. Повна апатія. Немає радості ні від чого. Згадую Наталю. У голові чітко виникає мета: «Хочу бути щасливою!».

Проходячи біля вітрини з інтимною білизнаю, затримуюсь на хвилинку. Білизна – моя слабкість, хочеться завжди чогось нового.

– Мі скузі, – це голос за спиною.

Можливо, звертаються не до мене, роблю вигляд, що мене не стосується.

– Вибачте, яка година?

Я повертаю голову і бачу його. Ні!!! Чоловіки не бувають такі вродливі, так бездоганно одягнені. Темне волосся гармонійно підкреслює вольовий овал обличчя. На якому, як дві зірки сяють сині очі. Який же він, красень. Ловлю себе на думці, що вже занадто довго дивлюсь на нього, зачарована його красою і мовчу.

– Щоб дізнатись, яка година, не обов'язково прикидатись іноземцем, – дістаю телефон, щоб сказати, яка година.

– Я не прикидаюсь іноземцем, я і є іноземець, тут в справах, подивіться, – дістає паспорт, розкриває і показує мені:

– Громадянин Італії, народжений і проживаю в Італії.

Я напівсвідомо дивлюся на дату народження. Автоматично роблю підрахунок і розумію, що йому сорок років. Він молодший від мене на шість років. Ні, на сьогодні мені достатньо емоцій. Спочатку Наталя зі своєю депресією, тепер він зі своїми синіми, як море, очима.

– Вам подобаються мої очі? – Більше ствердження, ніж запитання. – Гарні? Правда? Змінюють колір, залежно від мого настрою.

– Ви маєте красиві очі, але сьогодні я не в настрої милуватися ними, можливо, іншим разом. До побачення.

– Зачекайте, – він торкається моєї руки, щоб мене затримати.

Відчуття радості наповнює моє тіло від його дотику. Я навіть відчула на обличчі легкий подих вітру. Відчуття досі незнайоме, не звичне, але таке приємне.

– Чому така вродлива жінка, як ви, прогулюється магазинами наодинці? – продовжує він і дивиться мені в вічі.

– Можливо, тому, що не можу знайти чоловіка, який був би вартий мене.

– І як вам моя кандидатура? Я вас лякаю?

– Ні, чому ж.

– Ви вже скупились? Бо я вже все купив. Ось придбав годинник у подарунок моєму другові. Як ви думаєте, він буде задоволений? – Він виймає годинник і хоче показати мені. Я зупиняю його:

– Я думаю, що так, він буде задоволений, – стверджую я, але в голові пролітають зовсім інші думки: «Твій друг? Яке мені діло до нього?» Зараз хто задоволений, так це я. Я й досі оповита «теплим вітерцем» і «метеликами», які кружляють у голові.

Я зачарована його поглядом, його статурою, його поведінкою, його манерами.

– Можливо, вип'ємо чогось в кав'ярні, – його очі випромінюють небезпеку. – Мене звати Френк, – простягає він руку.

– Приємно, Елеонора, – стискаю його руку і знову приємне тепло пронизує моє тіло. Я відчуваю залежність від його погляду, від його присутності, від його близькості. Я усвідомлюю, що мені немає різниці куди йти з ним, головне, щоб бути поряд.

– Добре. Вип'ємо чогось, – чую своє невпевнене бурмотіння.

Ми йдемо в напрямку кав'ярні. Скрізь людно, як і було десять хвилин тому, але в цю мить для мене існує тільки він. Усе навколо зникло. Тільки він і я. Я йду поряд з ним, роблячи вигляд, що слухаю його розповіді, які, напевне, вигадані. Його мова мелодійна, італійський акцент додає пікантності. Але насправді я не чую нічого, крім того, як б'ється моє серце.

– Ось і прийшли, що будемо пити? – Він чекає, доки я сяду.

– Я буду грейпфрутовий сік, – рівним, спокійним голосом відповідаю.

Але мені хочеться шампанського, хочеться свята і пригод. Дві протилежні натури борються в мені. Та, що завжди врівноважена, прагматична і безтурботна авантюристка, яка домінує в цей

момент. Невідомо, хто візьме верх.

– Я йду зроблю замовлення, а то ми тут зістаримось чекати, – він піднімається і йде геть.

Я дивлюсь йому вслід й усвідомлюю, що сиджу за столиком в кав'ярні і чекаю на чоловіка, якого зовсім не знаю. Бажання встати і піти настільки сильне, що я встаю, щоб це зробити, але він повертається з двома склянками грейпфрутового соку.

– Хочу відчутти смак вашого напою, – його голос впевнений, інтригуючий, іронічний.

– Ну, і як вам? – цікавлюся я після того, як він відпиває сік.

– Впевнений, що куштував кращі напої, але сьогодні страждати разом з вами, – одночасно зі словами, спонтанно виривається сміх.

Сміючись, він накриває мою долоню своєю, і в цей момент його очі робляться сірими, небезпечними. Можливо, мені це здалось. Він так само ввічливий, спокійний.

– Я народився і виріс в Італії. Стовідсотковий італієць. Але життя – то дивна річ, ніколи не можеш знати, що воно тобі готує на майбутнє. От і я. Ніколи не думав, що буду працювати закордоном. Але ось я тут, і наступні два роки мого життя пройдуть за межами Італії. Мені сумно і самотньо, – його очі сповнені іронії.

Мені приємно слухати його, хочеться, щоб час

зупинився і ми назавжди залишилися тут удвох. У той же момент виникає бажання втекти від нього якомога далі.

– Можливо, закінчимо на сьогодні нашу розмову, мені потрібно повернутися додому. У мене сьогодні день народження.

– Вітаю тебе. Це доля. Сьогодні доля зробила тобі подарунок, зустріч зі мною, – він посміхається, задоволений собою і своїм гумором.

Ми йдемо до виходу. Потрібно пройти ще декілька метрів і я буду вільна. Вільна від чарів цього чоловіка. Він іде поряд, мовчки. Дивно, що він мовчить. Це здається дуже підозрілим. Ми наближаємось до виходу. Залишилося декілька метрів. Люди, що проходять повз нас, здаються такими далекими, такими нереальними.

У якийсь момент Френк зупиняється, різким рухом притискає мене до стіни, нахилиється до обличчя і, дивлячись у вічі, цілує мої губи. Його подих зливається з моїм. Його мускулисте тіло навалюється на мене своєю силою. Я відчуваю себе такою маленькою, такою незахищеною. Я розчиняюся в ньому. Його чоловіча сила впирається мені в живіт. Він цілує мене довго, із пристрасстю, в своє задоволення.

– Ось так вже краще. Я повинен був скуштувати чогось солодкого після того кислого соку. І твої губи якраз те, що потрібно. Що скажеш,

якщо перейдемо на ти? Думаю, після того, що сталося, ми зобов'язані перейти на ти?

– Стосовно того, що сталося. Виховані люди, так не вчиняють. Це публічне місце. Ти незнайомий чоловік.

– Я вважаю цей спосіб знайомства дуже ефективним. Тобі сподобалось?

– За кого ти себе маєш? – нервово вириваю свою руку з його.

– Я? За кого себе маю? Я такий же, як ти, тільки у версії чоловіка, – дивлячись мені в вічі, шукає мою руку.

Ми виходимо на вулицю. Вечірня прохолода нагадує, що вже осінь. Ще не так пізно, але вже сутінки. Френк підпалює цигарку, а я беру телефон до рук.

– Хочу набрати свого водія, щоб приїхав по мене. Було приємно з тобою познайомитись.

– Навіть номер мого телефону не хочеш? Запиши, можливо, передумаєш і подзвониш мені, коли-небудь, – посміхається.

Його очі мають блиск ночі, тіло випромінює задоволення і небезпеку. Я не розраховувала, що він стоятиме доволі близько від мене, і його подих нервує і збуджує мене.

– Добре, диктуй, – я вмикаю телефон, щоб записати.

– 0993435572. Записала? Набери, перевіримо,

чи правильно.

Я набираю і чую мелодію його телефону, усвідомлюючи, який він хитрий. Тепер і він має номер, і це мені не подобається. Ніколи не даю свій номер телефону, нерозумно. Розум підказує, що роблю помилку, але тіло, наче паралізоване, не зрушує з місця.

– Ну, от тепер і я маю твій номер телефону. І зможу запросити тебе на вечерю. Що скажеш, якщо повечеряємо разом?

Я мовчу.

– Я вільний. Не маю дружини, не маю нареченої і хочу повечеряти з тобою, – продовжує він. – Але те, що мене лякає, це те, що ти не вільна. Така жінка, як ти, не може бути сама. Ти одружена? Маєш нареченого?

– Ні, я вільна, – брешу я, не усвідомлюючи повною мірою своїх вчинків. – Я ні з ким не зустрічаюсь, але вечеряти з тобою не хочу. Я хочу зайнятись з тобою коханням.

Розум покинув мою голову. Залишилося тільки бажання відчутти його руки на своєму тілі, вдихати його подих, потонути в його очах.

– Я також цього хочу, з першого погляду. З першого дотику до твоєї руки.

– Одна умова, – я перериваю його. – Після сьогоднішнього вечора я не хочу бачити тебе більше ніколи.